

PREHLAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie apríl 2012

II. senát

Nálezy:

spisová značka	II. ÚS 471/2011
súdca spravodajca	Lajos Mészáros
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	13. marca 2012
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 12 ods. 1 prvej vety Ústavy Slovenskej republiky čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 13 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 1 Listiny základných práv a slobôd čl. 3 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 26 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach čl. 21 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľ namietal porušenie označených práv v konaní vedenom krajským súdom.</p> <p>Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ žalobou z decembra 2005 požadoval uložiť stavebnému bytovému družstvu zdržať sa všetkých úkonov poškodzujúcich a znevýhodňujúcich ho ako člena družstva. Nárokoval si aj zaplatenie nemajetkovej ujmy vzniknutej jeho znevýhodnením pri pridelení bytov uprednostneným osobám.</p> <p>Rozsudkom okresného súdu bola žaloba zamietnutá s tým, že pri pridelení bytov po neplatičoch za rovnakých podmienok ako pre členov aj nečlenov nedochádzalo k porušovaniu zásady rovnakého zaobchádzania, keďže nie je osobitným zákonom ustanovené právo člena bytového družstva na pridelenie bytu po neplatičovi, lebo nejde o byt v riadnom užívateľskom stave. Iba vo vzťahu k bytu užívateľskému má člen bytového družstva právo v zmysle čl. 12 ods. 1 písm. E a F stanov stavebného bytového družstva.</p> <p>Sťažovateľ v odvolaní poukázal na to, že sa v konaní netvrdilo ani sa nepreukázalo, že všetky byty neboli v riadnom užívateľskom stave.</p> <p>Rozsudkom krajského súdu bol rozsudok okresného súdu potvrdený. Podľa jeho názoru zákon č. 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „antidiskriminačný zákon“) poskytuje ochranu pred diskrimináciou iba z dôvodov konkrétne vymedzených v ustanovení § 2 ods. 1 a vymedzuje okruh konkrétnych vzťahov, pri ktorých môže k diskriminácii dôjsť. Takto vymedzený okruh znamená, že na základe neho nemožno poskytovať ochranu pri porušení práva z iného dôvodu alebo v inej oblasti.</p> <p>Uznesením najvyššieho súdu bolo dovolanie sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu odmietnuté ako neprípustné, v dôsledku čoho sa najvyšší súd nezaoberal rozsudkom</p>

	<p>krajského súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.</p> <p>Podľa názoru sťažovateľa všeobecné sudy mu neposkytli ochranu proti rozdielnemu zaobchádzaniu bez objektívneho a rozumného ospravedlnenia, hoci išlo o osoby v podobných situáciách.</p>
<p>ratio decidendi</p>	<p>Z pohľadu ústavného súdu sa javí hlavná námietka sťažovateľa primárne ako porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd preto považuje za účelné podanú sťažnosť skúmať predovšetkým z pohľadu týchto ustanovení ústavy a dohovoru.</p> <p>Treba predovšetkým konštatovať, že okresný súd vo svojom rozsudku cituje ustanovenie § 2 ods. 1 antidiskriminačného zákona v znení účinnom od 1. apríla 2008. Z citovaného ustanovenia vyvodzuje, že antidiskriminačný zákon neupravuje zásadu rovnakého zaobchádzania všeobecne, vo všetkých oblastiach spoločenského života, ale zameriava sa len na oblasti v zákone priamo ustanovené a len v spojení s právami osôb ustanovenými osobitnými zákonmi.</p> <p>Z odvolania sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu (ktoré má 96 bodov) vyplýva, že v bode 46 sťažovateľ cituje ustanovenie § 2 ods. 1 antidiskriminačného zákona v pôvodnom znení účinnom od 1. júla 2004, avšak bez toho, aby explicitne vytýkal okresnému súdu, že vec nesprávne právne posúdil, keď vychádzal z aktuálneho znenia citovaného ustanovenia.</p> <p>Aj napriek tejto nedôslednosti je ústavný súd toho názoru, že odvolacie tvrdenie sťažovateľa o odlišnom znení citovaného ustanovenia zakladalo povinnosť krajského súdu preveriť správnosť právnej kvalifikácie použitej okresným súdom.</p> <p>Pôvodné znenie ustanovenia § 2 ods. 1 antidiskriminačného zákona účinné od 1. júla 2004 bolo novelizované najprv zákonom č. 326/2007 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon) v znení nálezů Ústavného súdu Slovenskej republiky č. 539/2005 Z. z. Táto novela nadobudla účinnosť 1. septembra 2007.</p> <p>K ďalšej novelizácii došlo zákonom č. 85/2008 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon) v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 308/1993 Z. z. o zriadení Slovenského národného strediska pre ľudské práva v znení neskorších predpisov. Táto novela nadobudla účinnosť 1. apríla 2008.</p> <p>Možno konštatovať, že počnúc účinnosťou antidiskriminačného zákona od 1. júla 2004 až do poslednej novelizácie, ktorá nadobudla účinnosť 1. apríla 2008, ustanovenie § 2 ods. 1 zakazovalo diskrimináciu z akéhokoľvek dôvodu. Od 1. apríla 2008 až do súčasnosti sa zákaz diskriminácie vzťahuje na vymenované dôvody diskriminácie.</p> <p>Treba prisvedčiť sťažovateľovi, že jeho žalobu nebolo možné právne posudzovať podľa takého znenia príslušného ustanovenia antidiskriminačného zákona, ktoré síce bolo účinné v čase rozhodovania všeobecných súdov, nie však v čase, keď k tvrdenej diskriminácii malo dôjsť. Podľa sťažovateľa treba jeho právnu vec subsumovať pod to znenie, ktoré bolo účinné v čase podania žaloby, teda v decembri 2005.</p> <p>Vzhľadom na skutočnosť, že antidiskriminačný zákon je vo svojej relevantnej časti právnym predpisom hmotnoprávneho charakteru, musí byť aplikovaný v znení účinnom v čase, v ktorom k tvrdenej diskriminácii došlo. Odlišné hmotnoprávne posúdenie by bolo arbitrárne a znamenalo by porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.</p> <p>To v danom prípade znamená, že rozhodne nemožno pri právnom posúdení danej veci vychádzať zo znenia antidiskriminačného zákona účinného v čase rozhodovania všeobecných súdov, pokiaľ k diskriminácii došlo už skôr.</p> <p>Rovnako nemožno bez ďalšieho akceptovať ani právny názor sťažovateľa, podľa ktorého treba antidiskriminačný zákon aplikovať v znení účinnom v čase podania žaloby, teda v decembri 2005, ibaže by k diskriminácii došlo v čase, v ktorom bolo znenie ustanovenia § 2 ods. 1 antidiskriminačného zákona totožné ako v decembri 2005.</p> <p>Z dosiaľ uvedeného vyplýva, že pre správne hmotnoprávne posúdenie veci bolo potrebné predovšetkým po skutkovej stránke ustáliť, kedy vlastne k namietanému konaniu žalovaného malo dôjsť. Takéto skutkové ustálenie však v rozsudkoch všeobecných súdov absentuje.</p>

	<p>Zo žaloby sťažovateľa sa na prvý pohľad zdá, že k diskriminácii malo vo všeobecnej rovine dochádzať od roku 1996 tým, že žalovaný pridieval byty aj nečlenom bez akýchkoľvek kritérií. Sťažovateľ požiadal žalovaného o pridelenie bytu po neplatičovi v júli 1997.</p> <p>Byt mu však podľa všetkého pridelený nebol. Zdá sa preto, že v konkrétnej rovine pociťoval sťažovateľ diskrimináciu zo strany žalovaného od roku 1997. V tomto čase však antidiskriminačný zákon ešte neexistoval. Pokiaľ by preto malo k diskriminácii sťažovateľa dochádzať v čase od roku 1997 do júna 2004, potom by hmotnoprávna subsumpcia veci pod antidiskriminačný zákon vôbec neprichádzala do úvahy.</p> <p>Možno urobiť záver, že hmotnoprávnym posúdením veci sťažovateľa podľa § 2 ods. 1 antidiskriminačného zákona v znení účinnom od 1. apríla 2008 (bez skutkového ustálenia o tom, kedy malo k diskriminácii dochádzať) došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.</p> <p>Ústavný súd už nepovažoval za potrebné meritórne sa zaoberať namietaným porušením ďalších ustanovení ústavy, listiny, dohovoru, dodatkového protokolu, paktu a charty.</p> <p>Rozsudok krajského súdu zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.</p> <p>Bude povinnosťou krajského súdu popri riešení otázky správnej právnej kvalifikácie vysporiadať sa v potrebnom rozsahu aj s ďalšími námietkami sťažovateľa (o žiaden vykonaný dôkaz sa neopiera záver, podľa ktorého právo na pridelenie bytu sa má vzťahovať len na byty v užívaniashopnom stave, žalovaný klamal členov tvrdením, že nemá byty, neobstojí, že v obchodnoprávných vzťahoch zákaz diskriminácie neplatí, sťažovateľ mal v zmysle Občianskeho zákonníka a stanov žalovaného právo na pridelenie bytu, až z rozsudku okresného súdu sa dozvedel, že byty po neplatičoch neboli v užívaniashopnom stave, samotná koncepcia pridelenia bytov po neplatičoch bola diskriminujúca).</p>
<p> Použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov</p>	<p>***</p>

<p> spisová značka</p>	<p> II. ÚS 562/2011</p>
<p> sudca spravodajca</p>	<p>Sergej Kohut</p>
<p> druh konania</p>	<p> čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb</p>
<p> druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p> nález –vyhovené</p>
<p> dátum rozhodnutia</p>	<p> 14. marec 2012</p>
<p> dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv</p>	<p> čl. 17 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd</p>
<p> skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Sťažovateľ (t.č. vo väzbe) namietal porušenie označených práv postupom a uznesením okresného súdu, ako aj postupom a uznesením krajského súdu v súvislosti s požiadavkou na urýchlené rozhodovanie o väzbe.</p> <p>Sťažovateľ uviedol, že uznesením krajského súdu krajský súd rozhodol tak, že zamietol jeho sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu, ktorým zamietol jeho žiadosť o prepustenie z väzby a neprijal jeho písomný sľub ako náhradu väzby.</p> <p>Sťažovateľ v sťažnosti podanej ústavnému súdu namieta porušenie svojich základných práv a slobôd tým, že o jeho väzbe sa nerozhodovalo urýchlene a bez zbytočných prietáhov, pretože o jeho žiadosti o prepustenie z väzby, ktorú podal 29. apríla 2011, bolo právoplatne rozhodnuté až 25. októbra 2011.</p>
<p> ratio decidendi</p>	<p>Podľa zistenia ústavného súdu o žiadosti o prepustenie z väzby a ponúknuť peňažnej záruky, ktorú sťažovateľ podal 29. apríla 2011, okresný súd rozhodol uznesením z 31. augusta 2011 na verejnom zasadnutí. Žiadosť v časti ponúknuť peňažnej záruky na tomto pojednávaní zobral späť.</p> <p>Sťažovateľ ihneď po vyhlásení rozhodnutia podal proti nemu sťažnosť.</p> <p>Spisový materiál so sťažnosťou sťažovateľa bol krajskému súdu doručený 21. septembra 2011, ktorý o sťažnosti sťažovateľa rozhodol uznesením z 26. septembra 2011.</p> <p>Okresnému súdu bol spis doručený 3. októbra 2011, právnemu zástupcovi sťažovateľa bolo toto rozhodnutie doručené 25. októbra 2011.</p>

	<p>Celý proces rozhodovania o sťažovateľovej sťažnosti trval teda skoro 6 mesiacov. (Z toho na okresný súd pripadajú viac ako 4 mesiace).</p> <p>Vo svojej judikatúre už ústavný súd vyslovil, že požiadavke neodkladnosti rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby v zmysle čl. 17 ods. 5 ústavy nezodpovedá lehota počítaná na mesiace, ale na týždne. Tejto požiadavke preto spravidla nemôže zodpovedať lehota konania presahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca a ani nečinnosť trvajúca týždne.</p> <p>Pri posudzovaní neodkladnosti alebo urýchlenosti rozhodovania o zákonnosti väzby sa vychádza aj z pravidla, že keď sa na rozhodovaní o návrhoch osoby pozbavenej osobnej slobody na preskúmanie zákonnosti tohto pozbavenia zúčastnilo viac stupňov súdov, berie sa do úvahy celková dĺžka konania, to znamená od podania návrhu až do právoplatného rozhodnutia o ňom.</p> <p>Ústavný súd dospel k záveru, že okresný súd aj krajský súd namietaným postupom tým, že nekonal urýchlene, ústavne neakceptovateľným spôsobom zasiahol do základných práv sťažovateľa vyplývajúcich mu z čl. 17 ods. 5 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru.</p> <p>Sťažovateľovi priznáva finančné zadosťučinenie v sume 1 500 €.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov	Ústavný súd SR: III. ÚS 255/03, III. ÚS 345/06, II. ÚS 353/06 ESLP: Letellier v. Francúzsko, 26. jún 1991, § 56; Navarra v. Francúzsko, 23. november 1993, § 28

spisová značka	II. ÚS 513/2011
sudca spravodajca	Sergej Kohut
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	20. marca 2012
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľ (dobrovoľné združenie občanov) namietal porušenie označeného práva uznesením krajského súdu.</p> <p>Sťažovateľ v konaní podľa piatej časti piatej hlavy Občianskeho súdneho poriadku pred krajským súdom namietal nezákonný zásah orgánu verejnej správy (mesta) spočívajúci v neupovedomovaní sťažovateľa o začatých správnych konaniach podľa § 47 ods. 3 zákona č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov.</p> <p>Krajský súd rozhodnutím návrh sťažovateľa ako neprípustný zamietol podľa § 250v ods. 3 OSP z dôvodu, že sťažovateľ nevyčerpal možnosť domáhať sa nápravy prostredníctvom orgánov prokuratúry, t. j. nepodal podnet na preskúmanie postupu orgánu verejnej správy v súvislosti s jeho nezákonným zásahom v zmysle § 31 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre.</p> <p>Z obsahu odôvodnenia namietaného rozhodnutia vyplýva, že sťažovateľ nevyčerpal iné prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis, t. j. nepodal podnet na preskúmanie postupu orgánu verejnej správy v súvislosti s jeho nezákonným zásahom v zmysle § 31 ods. 1 zákona o prokuratúre. Z tohto dôvodu krajský súd považoval návrh sťažovateľa ako predčasný.</p>
ratio decidendi	<p>Podľa § 28 ods. 1 zákona o prokuratúre prokurátor je oprávnený podať orgánu verejnej správy upozornenie na účel odstránenia porušovania zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov, ku ktorému došlo v postupe orgánu verejnej správy pri vydávaní opatrenia alebo rozhodnutia alebo jeho nečinnosťou.</p> <p>Podľa názoru ústavného súdu krajský súd sa nedostatočne vysporiadal s posúdením upozornenia prokurátora ako prostriedkom nápravy sťažovateľa. V okolnostiach danej veci podľa názoru ústavného súdu nemožno považovať upozornenie prokurátora za účinný prostriedok nápravy.</p> <p>Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva totiž nestačí, aby sťažovateľ mal prostriedky nápravy, ale tieto musia byť efektívne. Skutočnosť, že sťažovateľ nevyužil podanie podnetu u prokurátora, nemôže byť dôvodom na zamietnutie jeho žaloby v konaní podľa § 250v OSP.</p> <p>Európsky súd pre ľudské práva už v súvislosti s existenciou efektívneho prostriedku nápravy vo vnútroštátnom poriadku viacnásobne konštatoval, že v zmysle čl. 35 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd považuje za efektívny</p>

	<p>prostriedok nápravy taký, ktorý je dostupný a umožňuje dosiahnuť nápravu alebo zadosťučinenie za namietané porušenia. Existencia prostriedku nápravy musí byť dostatočne konkrétna, nielen v teórii, ale aj v praxi, v opačnom prípade nemá požadovanú dosiahnuteľnosť a účinnosť.</p> <p>Ak všeobecný súd dospeje k rozhodnutiu bez toho, aby sa vo svojom rozhodnutí vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi základ pre toto rozhodnutie, treba rozhodnutie všeobecného súdu považovať za arbitrárne, teda za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy.</p> <p>Uznesením krajského súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na súde zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy.</p> <p>Uznesenie krajského súdu zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.</p> <p>Sťažovateľovi nepriznáva primerané finančné zadosťučinenie.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov	<p>Ústavný súd SR: I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/01</p> <p>EStP: Feldek v. Slovensko z 15. júna 2000</p> <p>Vernillo v. Francúzsko, 20. február 1991</p> <p>Johnston and Others v. Írsko, 18. december 1986</p> <p>Van Droogenbroeck judgment v. Belgicko, 24. jún 1982</p>

Nálezy – priet'ahy v konaní:

spisová značka	II. ÚS 475/2011
sudca spravodajca	Sergej Kohut
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález - vyhovené
dátum rozhodnutia	6. marec 2012
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovatelia namietali porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov a práva na prejednanie veci v primeranej lehote postupom okresného a krajského súdu v konaní o určení, že sporné nehnuteľnosti zapísané v súpise konkurznej podstaty úpadcu patria do bezpodielového spoluvlastníctva sťažovateľov, konanie na okresnom súde začalo v roku 1992. Ústavný súd už namietané konanie posudzoval v konaní vedenom pod sp. zn. III. ÚS 8/2011.</p>
ratio decidendi	<p>1. Ústavný súd už namietané konanie z hľadiska jeho skutkovej a právnej zložitosti posudzoval v konaní vedenom pod sp. zn. III. ÚS 8/2011, pričom na rozdiel od názoru okresného súdu dospel k záveru, že preskúvané konanie nie je po právnej ani skutkovej stránke zložitú.</p> <p>2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľov v preskúvanom konaní, ústavný súd konštatuje, že sťažovatelia vystupujú na strane žalovaných a zo spisového materiálu, ktorý si ústavný súd zabezpečil, je zrejmé, že aj oni sami prispeli svojím správaním k doterajšej dĺžke napadnutého konania. Sťažovateľ v 1. rade sa z trinástich uskutočnených pojednávaní nezúčastnil troch, sťažovateľka v 2. rade sa nezúčastnila siedmich pojednávaní a sťažovateľ v 3. rade sa nezúčastnil štyroch pojednávaní.</p> <p>3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v napadnutom konaní. Aj v tejto časti ústavný súd zotrúva na zisteniach ústavného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. III. ÚS 8/2011, ktorý konštatoval, že okresný súd spôsobil neúmerne predĺženie konania predovšetkým svojou nečinnosťou, ale aj neefektívnou činnosťou.</p> <p>O nesústreďenom procesnom postupe okresného súdu svedčia dôvody, pre ktoré boli jeho meritórne rozhodnutia vo veci na základe podaného odvolania zrušené, tie spočívali v nedostatočne zistenom skutkovom stave, prípadne v nepreskúmateľnosti vydaného rozhodnutia.</p> <p>V postupe okresného súdu sa tiež vyskytli viaceré obdobia nečinnosti, ktoré mali za následok zbytočné priet'ahy v konaní.</p> <p>Nečinnosť okresného súdu v trvaní bežmála šesť rokov a krajského súdu (v napadnutom konaní minimálne 12 mesiacov) nie je ospravedliteľná, pretože súdy</p>

	<p>nevykonávali vo veci úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovatelia v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzajú</p> <p>Obdobia nečinnosti okresného súdu bez akýchkoľvek zákonných dôvodov treba považovať za zbytočné prieťahy v konaní, ktoré sú z ústavnoprávneho aspektu (už aj v kontexte viac ako 19 rokov trvajúceho napadnutého konania) absolútne netolerovateľné.</p> <p>Ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľov na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.</p> <p>Okresnému súdu prikazuje konať bez zbytočných prieťahov.</p> <p>Sťažovateľom priznáva finančné zadost'učinenie každému v sume po 6 000 €, z ktorej je okresný súd povinný vyplatiť sťažovateľom po 5 000 € a krajský súd po 1 000 €.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	III. ÚS 8/2011

spisová značka	II. ÚS 535/2011
sudca spravodajca	Lajos Mészáros
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález - vyhovené
dátum rozhodnutia	14. marec 2012
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovatelia namietali porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote postupom okresného súdu v konaní o náhradu škody, ktoré začalo v roku 2005. Predmetná vec bola na okresnom súde rozhodnutá rozsudkom 22. septembra 2011.
ratio decidendi	<p>1. Ústavný súd konštatuje, že rozhodovanie v napadnutom konaní mohlo predstavovať určitý stupeň zložitosti súvisiaci najmä s potrebou znaleckého dokazovania, avšak doterajší neobvyčajne zdĺhavý priebeh napadnutého konania ústavný súd nemôže pripísať iba na vrub faktickej náročnosti prerokovávanej veci.</p> <p>2. Ústavný súd nezistil žiadne významné okolnosti, ktoré by mali byť osobitne zohľadnené na ťarchu sťažovateľov pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v napadnutom konaní k zbytočným prieťahom.</p> <p>3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v posudzovanej veci a poukazuje na to, že trvanie napadnutého konania takmer 6 rokov je už samo osebe neprimerané.</p> <p>Ústavný súd tiež konštatuje, že okresný súd bol v danej veci bez akéhokoľvek dôvodu nečinný (v čase štrnásť mesiacov + dvadsať mesiacov). Okrem toho okresný súd bezdôvodne toleroval nečinnosť znalca.</p> <p>Počas najmenej troch rokov súd nevykonával vo veci úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovatelia v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzali.</p> <p>Ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľov na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.</p> <p>Sťažovateľom priznáva primerané finančné zadost'učinenie v sume po 2 500 €.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

Spracovala: JUDr. Gabriela Lacková

Upozornenie:

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje

Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.